

ere stillede af det ærede Mindretal. Ved ethvert Spørgsmaals Afgjørelse er der selv- følgerlig forskjellig Hensyn, som bør tages, saa at vi ikke bør se Sagen ensidig, fra eet Synspunkt. Naar jeg altsaa ser Sagen fra mit Synspunkt, saa er jeg enig med det ærede Afdødsmedlem (Fischer) i, at hvis det skal ses alene fra Jagtens Standpunkt, er der maaste Anledning til at gaa ind paa disse Forslag, men jeg vil modsætte mig begge disse Forslag af en og samme Grund, og det er den, at hvis de blive vedtagne, vilde Ubemidlede for Fremtiden være afstaaene fra at kunne bruge Jagten. Efter det første Forslag skal der betales 20 Kr. for et Jagttegn, og efter det andet Forslag vil det ligesom være forbudt at gaa paa Jagt om Søndagen. Efter min Opfattelse er Jagten for største Delen kun en Fornøielse, og jeg vil derfor i deres Navn, som vilde tage det meget ilde op, hvilket af disse Forslag der end vedtages, bede det ærede Thing stemme imod det ærede Mindretals Forslag.

Raben: Det maatte vel være mig tilladt at gjøre nogle faa Bemærkninger særlig ligeoverfor, hvad der er udtalt af det ærede kongevalgte Medlem (Fischer). Det ærede Medlem udtalte, at ved Behandlingen i det andet Thing, hvor jeg stillede de Endringsforslag, som jeg omtalte forrige Gang, jeg havde Ordet, var jeg kun sekunderet af C. W. Rimestad, der ikke kjendte det Allermindste til den Slags Sager. Men hvis det ærede Medlem vil læse Forhandlingerne fra den Tid, vil han finde, at der var mange flere Medlemmer, der sekunderede mig. Der var ikke saa faa, der udtalte sig til Gunst for disse Fredningsbestemmelser. Der var en saa livlig Debat, at man fandt sig foranlediget til ved 3die Behandling at vise hele Lovforslaget tilbage til fornyet Behandling af Udvalget, og det er dog et Bevis paa, at der var en stor Meiningskamp om disse Forhold i Folkethinget. Forslaget blev vist tilbage til fornyet Behandling af Udvalget, og da var det, at jeg sammen med sytten andre Medlemmer tillod mig igjen at stille disse Forslag, der saa igjen fik den Skjæbne, jeg tillod mig at omtale første Gang, jeg havde Ordet. Naar det ærede Medlem, som jeg ganske vist veed er en stor Ornitholog og særlig kjendt med Jagleverdenen, paastaar, at Glenten ikke kan tage Fjerkræ, saa vil jeg ikke undlade overfor det ærede Medlem at paastaa det Modsatte. Jeg har gjentagne Gange med mine egne Øine set, at Glenten har slaaet ned paa en Høne og er sløiet bort med den. — Med Hensyn til det Apparat,

som skal sættes i Gang til Udbetaling, af disse Ræve- og Ravnepremier, tror jeg, at det vistnok ikke vil være saa ganske let at faae Folk til at overtage saadanne Bestillinger, og jeg tror, at hvis man faar Nogen til at overtage dem, vilde de meget let kunne tage fejl. Det vil ganske vist ikke blive Embeds- eller Bestillingsmænd, der lønnes paa en saadan Maade, at man kan faae naturskudige Folk til at overtage saadanne Bestillinger, det maa være ganske simple, almindelige Folk, der ikke kjende stort enten til firspøddede Dyr eller til Fuale. Naar Tornristen skulde gjøre en saa forfærdelig Skade paa Rapsmarkerne og disse Frosforter, saa tror jeg, at det med Hensyn til det Første ikke har meget at sige, idet Rapsmarkerne ere forbunde næsten over hele Danmark. Man ser næsten ikke en Rapsmark, det eneste Sted, hvor de findes, erovre i det vestlige Jhen. Med Hensyn til Bæselen skal jeg udtale, at i min Egn er der rigtig mange Bæseler. Der er to Slags deraf, det er der maaste ogsaa i andre Dele af Landet, — men jeg har endnu aldrig erfaret, at Bæselen har taget voxent Fjerkræ. Den har taget Vllinger og Kyllinger, men jeg har aldrig set, at den har taget voxent Fjerkræ, skøndt jeg dog i en Periode af over 50 Aar har gjort Erfaringer ogsaa angaaende dette lille Dyr. Naar det ærede Medlem mener, at Skovstaden piller Olden op, naar man faar dem, tillader jeg mig at spørge, om det ikke skulde være Musene, der tage dem, thi der er intet Dyr, der er værre til at optamle Olden end Musene; naar man faar Olden paa en eller anden Maade, er man altid udsat for, at de fortæres af Musene. Det er ogsaa en Grund, hvorfor jeg særlig vilde sætte Pris paa, at Ræven ikke efterstræbes paa en saadan Maade, som man her mener det rigtigt at gjøre, thi der er intet Dyr, som paa den Maade kan tage Mus, strabe dem op og i det Hele gaa paa Musejagt paa en saa flydestdgjørende Maade som Ræven. Man har ogsaa ment, at Ræven var en forfærdelig stor Misdaeder i andre Retninger, idet den tager Lam og en Masse Harer. Ja, ganske vist kan man være temmelig sikker paa, at Ræven tager Harekillinge, derimod har jeg ikke i min Egn gjort den Erfaring, at den tager Lam, men det staar saaledes for mig, at mangfoldige af disse Ting, man tror, Ræven udøver, begaas af den Masse Hunde, der er her til Lands. Nei, vi skulde gjøre noget Andet i den Retning, vi kunde ikke ophjælpe Jagten paa en bedre Maade end ved at vedtage en Hundeskat. Der er en forfærdelig Masse Hunde her i Landet. Man kan ikke se en